

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDEKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KOZLÖNYE.

Előfizetési árak:		Vidékre küldve:	
Helyben:			
Egy évre . . . 10 kor. — fill.	Egy évre . . . 16 kor. — fill.		
Fél évre . . . 5 " —	Fél évre . . . 8 " —		
Negyed évre . . . 2 " —	Negyed évre . . . 4 " —		
Egy óra . . . 1 " —	Egy óra . . . 1 " —		
Egyes szám ára 4 fillér.			

Főszerkesztő: **BENEDEK JÁNOS.**
 Felelős szerkesztő: **IFJ. MÓRICZ PÁL.**
 Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díjak:)
 Hat hasábos petit sor 10 fillér. Nagyobb terjedelmű és többször megjelent hirdetések jutányosan. — Apró hirdetés minden szó 4 fillér.

Levél

Hajdumegye Kossuth-párti orsz. képviselőihez.

Szorosan a vármegye kerületei által választott országos képviselőinkhez intézzük ezen levelünket. Mi abban a véleményben vagyunk, hogy nem feleslegesek ezek a sorok.

Tisztelt képviselőink ne csak a képviselőházban emeljék fel szavaikat, ne csak az országgházban küzdjenek férfiasan gyönyörű és igaz magyar elveinkért, hanem a mi vármegyei határdombokhoz kötött harcainkban is érdeklődjenek a küzdelemek iránt. Gyámolitsanak minket. Mert ebben a tiszta ellenzéki vármegyében idáig csehül állottunk.

A független választók felküldték ugyan az országgházba ezelőtt is, most is a mi elvi alapon álló követeléseinket, de aztán, mint ki dolgát jól végezte, sőt bevégezte, visszatértek a nyakas a tántoríthatatlan elvhűségű magyarok a közönyösség barázdái mellé és káros nemtörődömséggel nézték el vagy vétkes, szegyenletes gyöngeséggel járultak hozzá, hogy a községi és vármegyei életben a kormánypárt szüretelhessen bizalmat, támogatást a külön és különféle polczon levő minisztereknek és hogy a kortes Degenfeld főispán basibuzokjaival szabadon nyomorgassa e független ellenzéki vármegyét.

Igaz ugyan, hogy ezek az urak

mindig azzal törölték ki a városi, vármegyei képviselőt, hivatalnokokat választó független polgárság szemét, e választásoknál ne nézzék a politikai meggyőződést, hisz a községi, a vármegyei gyűlés teremből minden politika ki van zárva; holott pedig nyilvánvaló és vakmerő ámtás ez, mert minden községi és vármegyei közérdeknek, minden hazafias életjelenek fölé helyezték a főispáni pecsovics önkény erőszakot, a kormánypárt nyílt vagy alattomos programját, e végből elnyomtak mindent ami azzal ellentétben állott és az önkény fenntartására sógorsági-komasági kapzsi, minden főispáni szolgálatra és kegyelésre kész érdekszövetkezetekkel bilincseltek le a vármegye független erejét, jobb érzésű tör kvéseit. És hiába küldtük fel az országgházba a mi kipróbált kurucz képviselőinket, itthon a tüzhelyeinknél a legszégnyenteljesebb, a legelődibb, a legczudarabb, a legkiméletlenebb labancz rendszer primuskodott és szivta ki a csontjainkból a a velőt, az igaz magyar érzést. És így történt aztán, hogy a kurucz Hajdumegye a legczégerebb, sárga fekete kormánypárti javaslatokat, határozatokat és labanczokat buta szolgálai módon támogatta, helyeselte és segítette elő a vármegyei közgyűlés teremben és több helyütt a községi életben is; mert a sógorokra-komákra, a büdös pálinkával, dohos borral, kozmás birka

paprikással választott képviselő urakra ráparancsolt, ránehazedett Hajdumegye megrontója Degenfeld József a kortes főispán, a kit a legjobban jellemez, hogy egyformán bizalommal viseltek, bármely polczon lévő kormány iránt.

Az idei vármegyei kiegészítő bizottságitag választások ugyan — részben — jobb jövő hajnalával kecsegtetnek, noha elvtársainknak közönye, vétkes nemtörődömsége, sőt könnyelmű hozzájárulása következtében dégenfeldi konkoly csuszott be most is a tiszta buzába, ami els-omorító és végzetes lehet a közelgő vármegyei választások alkalmával reánk, mert ez a választás nagy és tisztító teendőket nehezít az ellenzék vállaira.

Ép azért az ellenzéknek, a vármegye, a községek ellenzéki képviselőinek szervezkedni kell és az összetartás által kell összezuzni a főispáni sógor-koma szövetség labancz bilincseit, az ellenzéki velön élő vámpirjait. Ezen szervezkedéshez a vármegye, a községek életében vezető elemek együttartásához, egységes működéséhez kérjük ki mint vármegyebeli országos képviselőinktől a ti segítségeteket, a ti gyámolításotokat idelelt a tüzhelyeinknél is. Azért elvárjuk tőletek, hogy a kerületekben kiérdemelt befolyásotokat, követőiteknek erejét egyesíteni fogjátok azon törekvéseinkkel, a melyekkel e tiszta ellenzéki vármegyét a fertőből szabadítani akarjuk.

A tizenhárom.

I.

Állhat még ellenség a magyar határon, — Beh jó lenne akkor az a tizenhárom!

Osztrák generális gyöngé véd felette . . . Föltámasztaná még, aki eltemette!

II.

Mind fölakasztana a bitang, a léha . . . Mi meg — emléküket függesztjük föl néha!

III.

Kisértetek járnak az aradi várban, Ott fenn kavarognak mind a tizenhárman.

Ringatóznak szárnyán bűgő őszi szélnek, Éjfelkor sem féli semmi jótét lélek; Sőt hol megjelennek, még inkább óhajtják, Bús honfiai szívek repesve sóhajtják: Jöjjetek akkor is, ne mindig csak éjjel — Hogyha vérrózsáját hajnal osztja széjjel; Aztán mindörökre maradjatok itten. Értetek irgalmaz a haragvó Isten!

IV.

Ha ellenünk fordul még Isten uja
 S lesz a magyarnak ismét vértanuja,
 Zarándokol majd száz uj Golgotára,
 Kérdjétek Istent jajjunk hallatára:
 Szabadságért szívet lángolni mást ad,
 Ha őseinknek ront, jutalma vérpad!

V.

Hazám, hazám! olyan sok vértanud van
 Egyet megölnek rágalom nyilával,
 A mást lesújt a meg nem értetés,
 A harmadik öngyilkos vértanuja
 Sok hiu vágnak és zordon gyűlöletnek.
 A sirban őket szánjuk és siratjuk.

... De harcmezők, hit, eszmék és szabadság
 Örkdnek anyyi szent hantok felett!
 Oltára lön honunknak anyyi vérpad!
 Ha vétkezénk, Aradnak vértanui
 Szívök vérével váltanak meg: értök
 Megtart az ég és a történelem
 Nevünk legelső lapján örzi meg,
 Mert a dicső tizenhárom magyar volt!
 S mig élünk, áldjuk őket és siratjuk.

Gr.

* A Magyar Szókból vettük át ezt a debreczeni vonatkozású érdekes tárczát.

Horog bácsiról.*

Irta: **Rubinyi Mózes.**

Kedves, bánatos emlékek keltek a lelkemben, a mikor elolvastam a Magyar Szóban Szívós Bélának Horogról, a mi debreczeni komédiásunkról szóló meséjét. Szegény Horog bácsi, ő sem sejtette soha, hogy egészen egy fővárosi napilapig viszi tel az Isten a dolgát a halála után, s olyan derék magyar tollú író fog vele foglalkozni, mint amilyen Szívós Béla.

De én sem hittem volna ezelőtt tizen-négy-tizenöt évvel, hogy irni fogok arról, akinek akkoriban vizet hordtam és akiért szívesen elviseltem, hogy megtépett harisnyáimért, letaposott topánkáimért megrázzon amugy debreczeniesen édes jó anyám. Mert hát nagyok valának az én szívem örömei, hiszen fáradságaim fejében szabad bejáratom volt a Horog bácsi komédiájába.

Tisztelt országos képviselő urak tinektek tehát kötelességetek hozzánk csatlakozni és idelelt, mint odafent minden férfias fegyvert felhasználni ezen lejárt, kárhuzatos, maszlagos, szegyenletes, lenyűgöző és elődi főispáni rendszer és Hajdumegyét kiarendált czimboraság megbuktatására, ki-seprűzésére.

Ijabb Móríz Pál.

Bírálat

Dr. Darányi Ignác m. kir. földmivelségi miniszter állategészségügyi és állatforgalmi politikájáról.*

A kőbányai sertéskereskedelmi csarnoknak, október hó elején elhangzott üléseben, elhangzott az első önórzetes hang, a mely híven visszatükrözte azt a tehetetlen állapotot, a melyben az Ausztriába irányított állatkereskedelmünk jelenleg jutva van. Azon állategészségügyi egyezmény, a melyet a m. kir. földmivelségi miniszter kötött Ausztriával, olyan békódba verte forgalmunkat és olyan dietatura alá hajtotta fejünket

*) Készülő röpirat. Steiner Jakab város-állatorvos ezen címmel „Bírálat Dr. Darányi Ignác m. kir. földmivelségi miniszter állategészségügyi és állatforgalmi politikájáról” egy röpiratot sajtó alá adott. Midőn annak előszavát itt leadjuk nem zárkozhatunk el a közönség becses figyelmét felhívni ezen aktuális tárgy könyvre, a mely egy koronaért a szerzőnél megrendelhető. De viszont nem hallgathatjuk el azt sem, hogy Darányi földmivelségi miniszternek ha lehetnek is tévedései, minthogy az tévedhet, az hibázhat, a ki a cselekvés, az alkotások embere, éppen azért mi magunk is, dacára ellenzéki álláspontunknak, szívesen ösmörjük el e derék és munkás miniszterünk országunkra, nemzetünkre hasznos érdemeit, pedig mi szinte tántorítatlan tehát a szóbanforgó röpirat szerzője, midőn a sajtót elfoglaltsággal vádolja Darányival szemben Tévedései hibái lehetnek neki, de mint a föld bajnoka, a magyar nép létérdekeinek buzgó, lelkes istápolója maradandóbb és nemzeti nagy érdemekkel bír ő, mintsem a szerző egyoldalúlag itéli.

Szerk.

... Nem javítani akarom az író az én dadogó tollammal; csak éppen azt akarom elmondani, már persze az én tudomásom szerint, hogy miképp lett nagy hírtelevényben a büszke és szerencsés „Horog ur” ből az a tipikusan bánatos, szerencsétlen komédiás ...

Száll a lelkem, ködös mult-kon keresz-tül. Verklhangok ütök meg a fületem, s mintha ez a fűsiketítő hangvegyület szemem előtt áttörné a homályt.

Istenem, olyan kicsikét aludtam az éjszaka, hogy édesanyám már szinte megijedt tőlem. Pedig hiszen a vasár volt az én be-tegségem.

A „német utczára” felhúzták a mezés sátrakat, a szegedi paprikás asszonyok fel-álltak a kut körül, valaminthogy a komédiák is meg voltak már a fa falu kaszárnyák mellett.

A Horogék czirkuszában szól a verkli. Hivogatja a mélyen tisztelt és nagyérdemű közönséget, mert hiszen a belépő díj hat krajczár, esekély hat krajczár. Pedig odabent a világ legnagyobb csudái láthatók. Nevezetesen: Amazon a gömbön, Százfelehajló Zachariás, a felighal hableány, Masa, a világ-bírő „lódomárnő”, stb. stb.

De biz én mindezekre nem vagyok ki-

a milyenben még soha részünk nem volt, és ezt mind egy sokat dicsőített miniszter aeraja alatt értük el. Mikor ezen egyezmény Ausztriával megkötött, akkor a miniszter ur egyik képviselőházi beszédében büszkén és emelt hangon kijelentette, hogy annyira ragaszkodik ehhez, hogy ő, — ezzel az egyezményen áll, vagy bukik. Vizsgálja meg az eredményt a kegyelmes ur, s ma, midőn annak sikertelenségéről, lépten nyomon meggyőződhetik, nem kockázatna olyan elbizakodott öntelt kijelentést.

Igaz, hogy mindkettő áll még, de e híres egyezménynek, a sujtottak jajjai, oly elementáris bősziúsággal fognak neki törni, hogy kíméletlenül fogják letarolni a felmerülő akadályokat, alkotóikkal együtt.

Hogy mindez ideig e tárgyban senki szavát föl nem emelte és hogy ezen egyezmény sikertelensége fölött, komoly hangok nem hallatszottak, azt egyrészt annak a megmagyarázhatatlan nimbusznak tulajdoníthatom, a melylyel a napi lapok uni sonó a földmivelségi miniszter körül veszik, másrészt az érdekeltéken és beavatottakon alkalmazott szájkosárnak.

Soha sehol nem olvastam egy igaz hangot, a mely Darányi miniszter ur működését ez irányban komolyan ítélte volna meg s a lapok ezen irányát, részben érthető, részben érthetetlen motívumokban kell keresnem. Nagyon értem, hogy a gazdasági egyesületek lapjai, mint az agrariusok lapja a „Hazánk” és a miniszter ur leibjournalja a „Magyar Nemzet” — a melyek nagyrészt a kormány kegyében sütkéreznek — nem keresnek a kormány eljárásában gancsolni valót, hanem inkább oly superlativusba viszik a dicsőítést, hogy majd meghasadnak tőle, mint Aesopus mesébeli békája a fel-fuvalkodástól. A kormány többi hivatalos és felhivatalos lapjainak és az összes ugynevezett szabadelvű szellemmel bíró lapoknak, hiába adának le, egy, működésben levő miniszternek az eljárásáról, vagy működéséről szóló rosszaló cikket, azt legyen bármily igaz, közölhetlennek jeleznek.

Ezeket mind értem, de nem értem azt, hogy ellenzéki lapok is, mint pl. a „Magyarország” a mely lapnak a tolla, legalább a multban, csatabárdként jelent meg, a többi miniszterek ellenében, elveszti és elvesztette

vánsz. Hiszen mint belső ember jól ismerem mindet.

Éppen most játszik a büszke Lusi. Az egész tarsulat, s mi, a komédia külső munkatársai is bizonyos télelmes tisztelettel néztük ezt a lányt. Magas sarku és szaru czipője, ezüstpikkelyes ruhája és nem nagyon titkolt baja mindig bizonyos misztikus hatással volt reám. Megvetéssel nézett le ránk, sohasem mosolygott.

Amikor vége lett az előadásnak, kijött az egész személyzet, felállott a komédia előtt való emelvényre és ott eljátszott valami re-csegő indulót. Mert hogy a „művészek” egy-uttal reklámozó zenészek is valónak ...

Az emberek hanyat-homlok rohantak a Horog bácsi komédiájához. Hiszen Lusika kezelte a czintányért és a nagy dobot úgy felváltva.

Sokszor mellette álltam, hogy lessem, mikor kell bevinni a nagy dobot. Majd bele siketültem a zajba, de azért nagyon boldog voltam.

S az öreg Horog is boldogan dörzsölte a kezét. Szép ruhás, czilinderes urak jöttek a komédiába, sok vissza se kért a hatosból. Mind megszólította úgy suttymban Lusit, de Lusi egynek sem felelt, jól emlékszem még a tekintetével sem.

élet; viaszpuhaságu lett, ha Darányiról kellett írnia. Pedig sokat ír, nemcsak a „Magyarország” de a többi fővárosi politikai napi lap is és irnak és dicsőiteneik, számtalan oly kicsinyes dolgokban, amelyeket, Darányi miniszter ur, hivatalos működésének rendszeres folyamánaikeppen tesz, s ha ezt dicsőítésre méltónak találják, akkor e dicsőítést zengő lapoknak, különös felfogásuk lehet a kötelesség teljesítéséről. Vagy talán más mérlege van ez irányban egy miniszternek, mint egy, másik közönségesebb halandónak? Hogy működését a miniszter urnak a napi sajtó olyan hangos bandszóval kíséri, azt a látszatot kelti e működés, hogy ez tendenciosusan van reklámszerűvé téve.

Ausztriával kötött állategészségügyi egyezményeknek súlyos voltát, a legjobban ösmerik az állategészségügyi hatóságok és állatkereskedők. Ezeknek kellett volna és kellene, az ő beavatottságuknál és érdekelt-ségüknel fogva, bátor és tantoríthatatlan vezetőjükkal harcra menni és fejtáni azon állapotot, a melyet ezen egyezmény terem-tett. De jelenlegi rendszerünkben, valami non sens lenne, hogy szegény tisztviselők, a lázadó rabszolgá szerepére vállalkozzanak, a kereskedők pedig, elfoglaltságuk és napi bajaik miatt, csak a panaszok hangoztatásánál maradnak és reménykednek a rendszer jobbra fordulásában. Igaz, hogy magam is végrehajtója vagyok legalsóbb fonkon ezen intézkedéseknek, de én, a kegyel-mes urtól kegyeket nem várok, kegyeket nem kérek, tehát habozás nélkül, a gyakorlati életből merített tapasztalatokkal mondhatom el véleményemet. Szerény felszólalással a közgazdaságnak vélek szolgálatot tenni, mert tudom biztosan, hogy lesznek követőim befolyásos felsőbb helyeken és kényszeríteni fogják az intéző köröket, hogy elfogadható alakban módosítsák állatfor-galmi intézkedéseinket.

Állategészségügyi és állatforgalmi törvényeink és rendeleteinkből csak a fontosabbakat teszem bírálatom tárgyává, csak úgy böngészgetve veszem őket elő, mert rövidre kell szabnom elmondandóimat, nehogy a terjengősség az érdeklődők figyelmét kifarassza.

Elsőnek veszem az Ausztriával kötött

A „személyzet” közt az a mese volt elterjedve, hogy Lusi egy nagy hivatalnoknak a felesége volt. S hogy a második héten mással találta az urát, hát elszökött tőle.

... Már eljártak a hivogatót. Csak még a kikiáltó tartott sok „kérem”-ben bővelkedő előadást a személyzetről, a mikor egy sárgaképu nagy fekete bajuszu uriember bontakozott ki az összegubalyodott tömeg közzül.

Azért emlékezem olyan jól az alakra, mert Lusit most láttam először megijedni.

Hátrátantorodott, kiesett kezéből a két czintányér, nagy zajjal hullva le az emelvény deszkájára.

— Itt vagy?! Már ide jutottál?! Hadd itt ezt a helyet, gyere vissza, mert tönkre megyünk mindketten!!

Ugy emlékszem arra a halk morajra a mely végig futott azon a sokfejű ember áradaton.

És azután a nagy csendet, az ijedelem első pillanatának csendjét egy érdes, éles kacaj hasította meg. Minden izemben remegni kezdtem, amikor felnéztem Lusira a kaczagóra.

Egy szobrot láttam, a melynek merevségét úgy megszoktam, és amely most meg-mozdult, nevet, kaczag.

állategészségügyi egyezményünket, amely a 75500 sz. földm. mla. rendeletben van le-téve.

Apa és leánya.

(Budapesti levél.)

Az élet a legnagyobb regényíró, nagyobb Jókai Mórnál is. Vajjon Jókai Mór esodálatos képzelőereje, melynek nem volt elég a mult s a jelen, de a jövőendő álomországába is elkalandozott, megálmodta-e, hogy ő és leánya valaha a bíróság ítélő-széke előtt fognak állani?

Nem, ezt a költő nem álmodhatta meg.

Őnök olvasták a nagy költő nyilatkozatát. Halottak napján követő napon jelent meg az összes lapokban. Az volt ebben a nyilatkozatban, hogy valaki ama koszorúnak, melyet a költő második felesége Laborfalvi Rózának, a költő első feleségének a sírjára tett, széttepte a szalagjait. Ezt a valakit átkával sújtja a kegyeletes érzésében mélyen megsértett — férj. Megrendült lélekkel olvassuk újra meg újra a Jókai Mór nyilatkozatát s felháborodásunkkal verseng a kíváncsiság: vajjon ki téphette szét a koszoru szalagjait? És következő napon megtudjuk Jókai Mór újabb nyilatkozatából, hogy az ő leánya. És a harmadik napon egy pár szenzációra éhes ujságban elsomorító részleteket olvasunk: az apanak és leánynak vallomásait. Keserű vádakkal illeti az apa a leányt, a leány meg a gyermeki szív végtelen imádatával beszél az apáról. Ő nem akarta megbántani az ő imádot edes apját. Olvasta a koszoru szalagján a felírást: Jókai Mórné — Laborfalvi Rózának, ez a felírás háborította fel a lelkét, ez zavarta meg egy pillanatra elméjét — s széttepte a szalagokat.

Ez a tényállás a maga rideg valóságában. A részleteket, az előzményeket s általában az egész esetnek szenzációs kiszínezését ne várjátok tőlünk. Apa és leánya áll szemben egymással, amaz a vádló, emez a vádlott: a mi erkölcsi érzékünk,

Mintha ma lett volna úgy emlékszem rá a mikor az öreg Horog kopottas ruhájában maga volt a komédia kiabálója. Panasz kodott a „kollegáknak“ s végtére nekünk gyermekeknek, hogy Lusit elvitték tőle bolondnak, mert az a nagy bajuszu aztmondta rá, hogy csendes bolond.

Váltig erősítette pedig szegény Horog bácsi, hogy nem Lusi a bolond, de hogy, az a sárgaképi halálmadár a bolond, az tette tönkre az ő üzletét.

Hiába, Lusi nélkül nem ér az egész semmit. A csilinderes urak elmaradnak, már csak három krajczár a belépti díj, de csak nem jön egy fia vendég sem.

Igen, Horog bácsit Lusinak a távozása tette tönkre.

Belülről, a ponyva mögül, hallani lehet a kopott verkli egyhangú bűgását. És még ma is úgy fáj a szívem, ha eszembe jut, hogy én most már be sem mehetek a komédiába, a barátocskáim sem irigyelhetnek, hiszen gondosan kivastalt nadrágomban bajos volna vizet hordani, — no meg, Horog bácsinak sem kellek már.

Odaköltözött immár ő is, ahol nincsen bu, nincsen nagybajuszu bolond ur, sem komédia, sem csendes tragédia, csak apró sirdombok, a melyek mindenkor össze tört reménységeket temetnek el a földifény elől . . .

a mi tisztességünk még annyinak a közlését is megtöltja nekünk, amennyit apa és leánya szemfüles riportereknek elmondott, nyilván azért, hogy a világ elé vigyék.

Istenem! Hát nem elég ebből annyi, hogy apa és leánya szemben állanak egymással, mint peres felek?

A régi magyar erkölcsök nem ismerték a családi ügyeknek a nagy nyilvánosság előtt való tárgyalását. Apa és gyermek közt kitört viszálykodást a család keblében fordították békességre s ha bíróság elé került is a viszálykodás, nem ütötték dobra. Nem engedte meg ezt az az ősrégi törvény, mely nem kőre, de a szívek táblájára vésődött s mely örök törvény: a család belső dolgai nem valók a nyilvánosság piaczára. Mert jaj annak a családnak, melynek titkaiba i degen szemek belekanditának, de ezerszer jaj annak, mely a titkait maga szórja ki az utcára.

Nem, a régi erkölcsök nem ismerték a családi ügyek, zenebonák, viszálykodások nyilvános tárgyalását s ettől ma is visszariad minden ember, akinek személyében a család nem üres fogalom. A sajtó szenzáció-hajhászatának köszönhetjük, hogy a családok legbensőbb természetű dolgai pellengetre kerülnek: hogy a perlekedő családtagok mellett és ellen a családi szentélyt nem tisztelő tollak hasábotok irhatnak össze, mivelhogy már-már meggyökeredzett a balhit, hogy amely ujság ezt nem cselekszi, nem számíthat a közönség érdeklődésére, azaz ujság nem szolgálja ki az ő olvasóit — becsületesen. Odáig jutottunk, hogy ha egy családot szerencsétlenség ér, oly természetű szerencsétlenség, mely a család nevére árnyékot vethet, végig kell járunk a szerkesztőségeket: könyörüljenek rajtunk, elégeljenek meg a mi szomorúságunkat, a mi titkon hullatott könyveinket s ha már arcunk ég a szégyentől, egymásra nézve feldult fészünkben, legalább ne kelljen szégyenkezniük a világ előtt.

Nem tudom elképzelni, hogyan lehet bekopogtatni valakinek az ajtaján s megkérdezni: te, apa, mi a véleményed — a gyermekedről. Vagy: te gyermek, mi a véleményed az apadról. És nem tudom elképzelni, hogyan válaszolhat apa és gyermek oly kérdésekre, melyek nyilvánvalóan a legbensőbb családi ügyekre vonatkoznak; kérdésekre, melyeket azzal a szándékkal intéznek hozzánk, hogy adandó válaszainkat a közönség elé vigyék.

Minden e fajta eset mélyen elsomorít engem s bizonyára elsomorít minden ép erkölcsi érzékű embert. A mostan piacra került esetben kettős a szomorúságunk, mert az apa, ki a rendőrségre bizza leányának cselekedetét, a magyar irodalom disze, büszkesége. A leány — minnélötte követ dobnának rá, gondoljátok meg, hogy anya nélkül nőtt fel. Rég elporladott a kéz, az egyetlen kéz, amely le tudná csöndesíteni apa és leány szívének háborgását . . . Hiszen ha élne az édes anya! Akkor ma ez a két szív nem háborogna . . .

„Ne ítélj, hogy ne ítéltesél.“

B. E.

Egy koszoru történetéhez.

I.

Asszony és asszony, piktoró s színésznő . . . Két asszony csak, de mégis kétszerkettő. Ha összekapnak, kaczag a bíró, Kivált ha följelenti egy . . . írót!

II.

Akármi kép volt, nagy poéta látod, Feledted, hogy a nemzet is családod!

III.

Öreg poéta, néped büszkesége,
Közkinccs szavad, tetted, irásod,
De hogy verseng családod gyöngye népe,
Ebben kerüld a nagy nyilvánosságot!

IV.

Jókai Mór és Laborfalvy Róza
Koszoruját széttepténi nem lehet,
Nem árthat annak düh, nem vers és próza.
De mégis van tanácsom pör helyett!

A női kéznek régi tudománya,
Hogy szalagját, virágját tépi, hánnya,
De aztán hogyha ellágyul szeszélye,
Koszoru lesz virágból a kezébe' . . .
Kössön új füzért s azzal . . . vége!

Minus poet.

NAPI HIREK.

Ármentesítő társulati közgyűlés.

Az alsó-szabolcsi tiszai ármentesítő társulat ma délelőtt a társulati székház nagy termében előbb igazgató választmányi, majd rendes közgyűlést tartott. Az ülésen Desseffy Aurél gróf elnököt és a fontos tárgysorozat ügyei mellett, megállapították az 1902 évi költségelőirányzatot.

Képviselőink a bizottságokban.

A debreczeni és Debreczen vidéki Kossuth-párti képviselők közül többen választattak be a képviselőház egyes bizottságaiba. Megválasztották a gazdasági bizottságba: Leszkay Gyula, a kérvényi bizottságba Kovács Gyula, az igazságügyi bizottságba dr. Bakonyi Samu, a könyvtári bizottságba Rákosi Viktor, a közigazgatási bizottságba Benedek János, Mezössy Béla, a közlekedésügyi bizottságba Dobieckzy Sándor (kormánypárti), a mentelmi bizottságba dr. Pap Zoltán, a pénzügyi bizottságba Thaly Káimán, a véderő bizottságba Tóth János, a földmívelésügyi bizottságba Marjai Péter, Rigó Ferencz, a véderő és igazságügyi bizottságba Barabás Béla. Sikeres munkát kívánunk.

Dobieckzy Sándor lemondása.

A debreczeni III. kerület kormánypárti képviselője lemondott, ő nem a mandátumáról, hanem az ezzel kapcsolatos összeférhetetlen üzletvezetői főnökségéről. Apponyi Albert gróf házelnök a képviselőház hétfői ülésén jelentette be, hogy Dobieckzy Sándor lemondott az összeférhetetlen állásáról.

Harmincz éves színészi jubileum.

Jobb méltánylásra érdemes erővel játszott a szomszéd nagy hajdu városban, Bőszörményben a Zoltán Gyula színigazgató társulata. Kevésbé pártolták a társulatot, noha az érdeklődés gerjesztésére Debreczenből is többször rándultak ki művészerők. A szintársulat igazgatója, Zoltán Gyula is a bőszörményi színpadon ünnepelte meg vándorszínészkedésének harminczadik évfordulóját, keserűen tapasztalva, hogy a vándorzinész kenyér ma is csak olyan száraz ke-

nyér, mint amilyen harmincz évvel ezelőtt volt. A szintársulat Bözörményből Kunhegyesre vándorolt.

Az iparos segédek szaktanfolyama.

Beküldetett: az iparos segédek továbbképző és szakrajz tanfolyamának felügyelő bizottsága, f. e. október hó 22-én Dobieczy Sándor országgyűlési képviselő elnöklete alatt tartott gyűlésén elhatározta, hogy ez évi tanfolyamot november hó 10-én ismét megnyitja. A szaktanfolyam tantárgyai hetenkint két napon este 7-9 óráig: az üzleti levelezés, az egyszerű könyvvezetés, a számítás mértani ismeretekkel kapcsolatban; vasárnap d. e. 8-12 óráig pedig két csoportban az ipari szakrajzolás, külön az építő iparosok és külön a géplakatosok és általában a fémiparosok részére. Felhívjuk tehát mind azon iparos segédeket, akik magukat tovább képezni akarják, hogy a tanfolyamra felvételre jelentkezzenek e héten szerdán, csütörtökön, és pénteken este 6-8 óráig az állami főreáliskola igazgatóságánál (Hatvan utca 44. szám I. em.) hogy a tanfolyamot a jövő vasárnapon megnyithassuk. A tanfolyam díjmentes. Debreczen, 1901. nov. 4. Az igazgatóság.

Nagy Napoleon császár katonája.

czim alatt közölt regényünket lapunk mai számában befejeztük. A Debreczen holnapiszámában Groller Balduin egyik ötletes elbeszélésének a közlését kezdjük meg, melyet ifj. Holländer György fordított ügyesen, sikeresen magyar nyelvünkre. Ezután pedig még ez esztendőben megkezdjük a „Nagy Napoleon császár katonája“ regénynek mintegy folytatását képező, Erckmann-Chatrian féle másik mesteri regényt, az egyik legnagyobb, érdekes és izgalmas világtörténelmi időszakból, „a waterloo-i napok“ról írott regényt. E mesteri munka megkapó elevenséggel tárgyalja nagy Napoleon császár végleges bukását.

A zónaasztaltársaság feloszlata.

Pár év előtt „Zónaasztaltársaság“ czim alatt egy jótékony asztaltársaság alakult Debreczenben. Az asztaltársaság összerakott filléreiből minden évben 40-50 szegénytanulót ruházott fel. Ez a jótékony asztaltársaság most feloszlik. Mi az oka e feloszlásnak azt nem tudjuk, de mindenesetre csak sajnálni lehet, hogy egy ilyen emberbaráti társaság feloszlik. A társaság e tárgyban csütörtökön rendkívüli közgyűlést tart, melyre a következő meghívókat küldötte szét:

Debreczeni Zóna-Asztal Társaság. — Meghívó a debreczeni Z. A. T. f. év. november hó 7-én esti 8 órákor a Dréher söresarnokban tartandó rendkívüli közgyűlésre. Tárgyak: Az asztaltársaság feloszlata iránti indítvány. A pénztári maradvány hovatartozása iránti határozathozatal. Közgyűlés után vacsora étlap szdrintl. A közgyűlés tekintet nélkül a megjelentek számára határozatképes.

A pénztármaradvány. — mint halljuk — a lelenzház céljaira fordítatik.

Dankó Pista otthon.

Pankó Pista, a kitünő dalköltő, most bazament Szegedre, ahol barátai lelkesen

ünneplik. Lakomat rendeztek tiszteletére, a melyen egy ujságíró lelkes pohárköszöntőt mondott a dalok poétájára. Többek közt ezt mondta:

— Mikor pedig körül vagyok véve modern áramlatokkal . . .

Dankó Pista szelíden jegyezte meg:

— Akár csak Colgosz, azt is áramlatok vették körül.

A debreczeni virilisek.

Az igazoló választmány Debreczen szab. kir. város legtöbb adót fizető törvényhatósági tagjainak névsorát megállapította. Rendes tagok: Harstein Péter birtokos, Sesztina Lajos kereskedő, Riekl Géza birtokos, Berger Jenő építész, Simonfi Imre polgármester, Vecsey Zoltán birtokos, Koszorus Lajos ügyvéd, dr. Simonffy Béla kir. ügyész, dr. Ujfalussy József orvos, Györfly Aladár kereskedő, Szikszay Lajos építész, dr. Sz. Szabó József orvos, Rosenfeld Salamon bérő, Hajdu Gyula tanácsnok, Reichmann Armin birtokos, Kaszanyitzky Endre kereskedő, Bilkey Kövesdy Imre birtokos, Kados László kereskedő, Weichinger Károly kavés, Czégely Ferenc ügyvéd, Hauer Ber'alan vendéglős, Szent-Királyi Tivadar kereskedő, Komlóssy Arthur vár. főjegyző, Csanak József kereskedő, Friedl Emil bérő, Szabó Kálmán kereskedő, Öry Mihály birtokos, Tamássy Béla gyógyszerész, Horváth István birtokos, Komlóssy Dezső ny. tvszéki bíró, Falk Lajos bankár, Lukács Armin kereskedő, Horváth János építész, dr. Széll Kálmán orvos, ifj. Pájer József kereskedő, Desewffy Aurél birtokos, Áron Miksa kereskedő, Fürst Ödön kereskedő, Nagy Jakab bérő, Harangi Sándor birtokos, id. Bányai István birtokos, Boczkó Sámuel főkapitány, Fancsovits Jenő, Gyarmathi István birt., dr. Csikos Sándor orvos, Dragota Miklós birtokos, Reviczky József birtokos, Szalay István állatorvos, id. Balogh István gazda, Möricz Ferenc hentes, Hutflész Kázmér birt., Knoll Rudolf birtokos, Jóna János birtokos, ifj. Keki Sándor birtokos, Áron Jenő kereskedő, dr. Rótschnek V. Emil gyógyszerész, Jámbor János birtokos, Jóna István birtokos, Polgári Bálint birtokos, Polgári József birtokos, K. Tóth Kálmán lelkész, dr. Szentpály Béni orvos, dr. Berger Andor ügyvéd, Bözörményi Pál birtokos, dr. Nagy Lajos ügyvéd, Kiss Mihály birtokos, Tóth Kálmán szabó, Györi Kálmán mérnök, Boldogh István mészáros, Szép József birtos, Tóth István építész, ifj. Kertész István gazda, Balogh István mérnök, Fleischmann Mór kereskedő, Szántó Győző kefégyáros, Zádor Lajos kereskedő, Harsanyi István birtokos, dr. Kemény Mór ügyvéd, Hochfelder Jakab ügyök, Kenyeres Kálmán birtokos, dr. Sz. Nagy Kálmán orvos, Vecsey Viktor gyógyszerész, Kovássy Ferenc birtokos, Szilágyi Imre ügyvéd, ifj. Balogh István birt., Szentessy János birt., Hegedüs Ferenc birt., Tafler Ignác birt., Debreczeni Jenő mérnök, Horváth János gazda, Löfkovits Arthur kereskedő, Gebauer Károly koporsó gyáros. Összesen 93 rendes tag. — Póttagok: Kerekes Géza birtokos, Mayer Emil gőzmalm. igazgató, Szabó Lajos vincz. képezd. igazgató, Szikszay Albert birtokos, Erdélyi István r. fogalmazó, Kertész István gazda, Ungvári József gazda, Németh András vendéglős, id. Harsanyi István birtokos, K. Vértessy István birtokos, Muraközy László gyógyszerész, Nemes Kálmán ügyvéd, Szabó Mihály hentes, Pásztor János birtokos, Mihalovics István gyógyszerész, U. Szabó Miklós birtokos, Rosenthal Dániel kereskedő, Szabó Antal ügyvéd, Osvarth Ferenc ügyvéd, Des Combes Henrik ügyvéd, Tóth József birtokos, Kiss Bálint birtokos, Malatinczy Ferenc

birtokos, Jakabovits Aladár tőkepenzes, Balogh József gazda. Összesen 25 póttag.

A mérnöki hivatal szörnyszülöttje.

E czim alatt emlékeztünk a tanácshoz benyújtott sürgős kérvényről, melyet a Simonffy-utcai új piactéren fekvő Ljodermann-féle ház és telek tulajdonosa nyújtott be, kérvén a várost, ne tegye a kérdéses háznak s a piactéren nyíló ablakainak a használatát lehetetlenné a mérnöki hivatal szörnyszülött terve és falépítése által. A mérnöki hivatal a piacz végére és ezen ház elé kínai falat akar építtetni, hivatalos finom mérnöki nyelvből kifejezve „határfalat“, a melyhez joga sincs. A mérnöki hivatal által megkezdett építkezést beszüntette a tanács, és e Debreczeni Ujság értesülése szerint kiadta véleményezést végett a jog- és p. ü. bizottságnak. Ha már a tanács nem bánt el a szörnyszülöttel, a bizottság bizonyára érdemeszerint elveti azt. Ez helyes is. De nem helyes és nem őszinte, amit a Debreczeni Ujság sunyiskodva állít híreckséje végén, hogy a város maholnap nem kezdhet semmi olyan építési munkához, amelyet egy vagy más okból meg nem akasztának, hol közfelháborodás, hol pedig magán érdekek czime alatt? Hogy érti ezt a t. lapírtás? Hát már a mérnöki hivatal szörnyszülöttjeit is sérthetetlen bálványként kell tisztelni ebben az Abderában?

Nemzet halála hol késel?

A bonyhádi temetőben mindezeideig sir emlékek nélkül állott a magyar szabadságharc egyik legkiválóbb hősenek, Perczel Möricz tábornoknak a sirhantja. Most a nagy hős testvére idős. Perczel Miklós volt baranyamegyei és pécsi főispán állítottatott a sir fölé emléket s a sarköre a következő felírást vésette:

Perczel Mór tábornok 1811-1899.

Te valál a 48 as nagy alkotások egyik megteremtője,

Győztes hadak hős vezére.

Kardod védte, amit ajkad hirdetett.

Senki többet, dicsőbbet, nem tett a honért oly önzetlenül, mint te.

Véreid helyezték e követ feledett sírod fölé.

Nemzet halála, hol késel?!

Revolveres pénzügyőrök.

Nemrégiben Valea-Mare oláh nagyközségben, a kis ütön engedély nélkül pálinkát öző lakosok agyonverték az őket meglepett pénzügyőrt. Ebből az esetből kifolyólag pénzügyőri körökben az az óhaj vetődött felszínre, hogy a pénzügyőrséget is, épp úgy, mint a többi állami fegyveres testületet, lássák el revolverrel. Talán nem is annyira revolverre volna szükség, mint a pénzügyi törvények megváltoztatására és a kisütön főzés kiterjesztésére és megkönnyítésére?

Küzdelem a magyar liturgiáért

ezimeva igen érdekes találmányt bocsátott közre Petronius áiné alatt a magyarajku görög-katholikus érdekek egy harciosa. A tanulmány foglalkozik az óh-hitű, helyesebben görög-katholikus felekezet történetével, társadalmi, politikai és vallási szempontból. Majd e vallásfelekezet és é szentszék közti

egyházpolitikai viszonyt fejtegeti igen érdekesen. Elmondja a hívők országos mozgalmának történelmét, mely egy, a pápához menesztett monstre deputációban csucsosodott ki. Az előzményekből s a magyar ritusú felekezet jelen stádiumából végül levonja a következtetést. A magyar liturgia az ó-hitű magyar népre nézve valóban lelki szükség és hogy ezt a népet, mely legalább is van az értelmiségnek azon a fokán, mint a ruthek és románok, nem lehet aféle modus vivendivel a la Makó kielégíteni. A liturgia tehát nem fogalom, hanem egy lehetséges óhaj, amely elől az országos bizottság működése és információja folytán a szentszék sem fog kitérni s nem fog hallgatni Strossmayer helytelen információjára. Ha a Vatikán ridegen elzárkóznék a magyar szertartású görög-katolikus hívek óhaja elől, akkor a Rómába vándorolt zarándoklatot el sem fogadta volna, de a pápa elfogadta a neki átadott memorandumot azzal, hogy beható és alapos megfontolás alá fogja vétetni. Az író végül a Széll-kabinetől várja a magyar liturgia kieszközölését a szentszéknél.

Megtámadott mandátumok és a mozgófényképek.

A Pesti Naplóból vettük át ezt a sikerült apróságot.

Lapunk figyelmes olvasói mai számunkból értesülhettek róla, hogy a petíciók mellé, amelyekkel a néphez kiküzdött mandátumokat támadták meg, bizonyítékul mozgófényképek is vannak mellékelve. Ezek a fényképek éppen azokat a jeleneteket örökítik meg, amelyek alapján a mandátum megsemmisítendő volna. Már pedig mindenféle bizonyítékot meg lehet czafolni, de a kinematográf beszél. Vagyis jobban mondva — mozog. Ezt bizony nem lehet letagadni. Persze a Ház folyosóján most nagyban találgatják, hogy micsoda csinos históriákat fognak lejátszani újra azok az ördögös képek. Jó volna most kuriai bírónak lenni! Magánértesülésünk alapján megtudtuk néhány kinematográf témáját.

Az egyik újdonsült képviselő azzal hatott oláh választóira, hogy pópának öltözött. Az ügyes fotografus ép abban a pillanatban kapta őt le, amikor egy cs nos oláh menyecske nek nyujtott át egyes szemelvényeket a paradicsombeli gyönyörűségekről.

A másik képviselőt gyanuba fogták az ellenpártiak, hogy kereszténye jóval későbbi keleti a születésénél és pedig, hogy nyolcz napos koránál későbbben hagyta cserben Izrael vallását. A kinematográf azt a jelenetet örökíti meg, a mikor a képviselő ur minden kétséget kizárólag czafolja meg választóinak ezt a ráfogást.

De a legérdekesebb a harmadik mozgófénykép. Ez azonban olyan mozgalmas, hogy a legnagyobb sajnálatunkra le kell mondanunk annak e helyen való reprodukálásáról.

Steyn és De Wett a burháboruról.

A Fokgyarmat egyik lojalisztikus lapja, a graafreineti Advertiser érdekesen számol be két papnak a látogatásáról, amelyet azok a fokföldiek érdekében Steyn és De Wettnél tettek. Graaf-Reinetből augusztus 20-án indultak el és számtalan kaland után elérték Lindleyt, vagyis azt a helyet, ahol ez a kis városka Oranjoban állott, nemrég azonban az angolok által mindenestől fölperzseltetett. Innen egy farmer Steyn táborába vezette őket s a találkozó egy leégett ház üszkei között történt meg. Az értekezés a graaf-reineti burok egy levelének a felolvasásával kezdődött, amelyben azt kérték a

bur vezérektől, hogy ne tegyék tönkre kommandóikkal tovább is a Fokgyarmatot. — Steyn erre azt válaszolta, hogy a kommandóknak a Fokföldre való kiküldése hadviselési taktikájának egyik legfontosabb részét képezi s azt czélozza, hogy az angol haderő minél szélesebb területekre széthúzások és így szétforgácsoltassék. Ezeknek a kommandóknak a béke megkötése előtt való visszahívása ki van zárva s a köztársaságok teljes függetlenségének és a rebellisek számára adandó teljes amnesztianak biztosítása nélkül a békefeltételek tárgyalásába bele sem mennek. Steyn ezután felolvasta a két papnak azt a levelet, amelylyel Kitchener szept. hó 15-iki proklamációjára válaszolt. — Arra a kérdésre, hogy nem elég reménytelen-e Oranjoban a helyzet ahhoz, hogy Steyn meghódoljon, kijelentette az elnök, hogy a dolgok állása ma sokkal kedvezőbb, mint egy év előtt. A bur kommandók ma a Fokgyarmat igen nagy részét fogva tartják. A két köztársaságban pedig az angolok tekintélye csak annyira terjed, amennyire agyujok visz. Steyn a két pappal nagyon udvariasan bánt s kieszközölte nekik, hogy De Wettel is találkozassanak, akinél azonban még kevesebbet értek el, mint Steinnél. De Wett megmagyarázta nekik, hogy helyesebben cselekedzenek, ha hivatásuknak élén-k s kijelentette, hogy inkább kötelet köt a nyakára, semhogy a fokföldi kommandókat visszarendelje. Nein hogy visszarendelne, de még többet küld oda, s ha az angoloknak sikerülne is Oranjét minden ételmiszertől megfosztani, akkor a kommandók átkelnek a folyón és a Fokgyarmatból táplálkoznak. Arra a kérdésre, hogy helyesnek tartja-e a fokgyarmatbelieknek ilyen módon való tönkretételét, kijelentette, hogyha a két köztársaságnak az volna a végzete, hogy függetlenségét elveszítse és elpusztuljon, akkor legjobban, ha a fokgyarmati afrikanderek is mindjárt elpusztulnak. Más sors ugy senki vár rájuk.

Jókainé koszorúja.

Jókai Mór, mint már megírtuk, a székesfővárosi rendőrségnél panaszt tett mostoha leánya, Fesztyné Árpádné Jókai Róza ellen, amiért ez a Laborfalvy Róza sirjára tett koszorút széjjel tépte. Fesztyné most bűnbánó nyilatkozatot tesz közé, melyben a többek közt ezeket mondja:

„Bűnös vagyok, igazam drága jó atyámnak. Többet nem mondhatok. Jókai Mór ellen nem nyilatkozom. Nem is volna ugyan erre szükség, mert a szavam éle legfőbb mostani felesége ellen irányulna, de hiszen a mi bálványunk azonosítja magát vele. Soha egy szóval se nyilatkoztam, mióta elvált az utunk attól, a kit e földön legjobban szerettem. Most megteszem azért, hogy lássák: Ez uttal sem Jókai Mór ellen nem cselekedtem. Mikor elválasztották tőlünk, több levelet kaptunk, mely eltiltott bennünket tőle. Kitértünk az utból, a fájdalomunkat elvittük messze Flórenzbe. A minap, hogy hosszú és keserves távollét után, mely nagy anyagi veszteséggel is sujtott, hazahajtott a honvágy, hiába akartunk békességet szerezni, bűnbánást mutatni; — noha nem tettünk rosszat, — megkérlelni őt és a közelébe jutni. Idegen befolyás következtében a többi közt olyan levelet kaptunk, mely eltiltotta azt is, hogy köszönjünk az utcán és egyéb-bűt a mi imádot jó atyáknak.

Mikor azt a szalagot elszakítottam, nem a Jókai Mór nimbuszát tépdستم meg, nem a Jókai kegyelelét akartam megsérteni. És én babonás vagyok, de úgy érez-

tem, hogy nagyanyám fájdalma ott az égben megenyhül ha ezt teszem, ha már az egész koszorút nem vitelhettem el a temetői szabályzat értelmében. — Talán örült voltam s rosszat tettem, de Jókai Mór nem akartam bántani. — Valószínű, hogy a férjem is kárhóztatni fogja az eljárásomat, de hát én asszony vagyok, aki csak a szivére hallgat... itéljenek fölöttem, itéljenek el. De a tárgyalásra nem megyek el; Jókai Mórral szemben nem akarok állani soha sehohol, mert most is úgy szeretem, imádom, anyémmal együtt, mint azeiótt. Csak azért beszélek most, hogy ezen az uton is kérhessem: bocsásson meg, ha neki fájdalmat okoztam!”

Debreczeni rövid hírek.

Elgázolt gyermek. A Hunyadi-utcán megrendítő szerencsétlenség történt tegnapi este. Debreczeni Lajos hentes mester kocsiját a lovak elragadták és elgázolták a 15 éves Palatich Ferencz kereskedő tanoncot és Lukács Jutiska 15 éves leányt. A fiút a Fogel vendéglőbe, a leányt a Mayer hentes üzletébe szállították be: majd mind a két sérültet beszállították a kórházba. A rendőség megindította a vizsgálatot. — **A kis vasút áldozata.** Pottermann Juliu, az orvosi vélemény szerint, tul van az életveszélyen; de egész életére nyomorék marad. — **A debreczeni kerékpáros egylet** november hó 6-an, szerdan délután 3 órakv az Angol-Királynő szálloda fehértermében rendkívüli közgyűlést tart. — **A debreczeni gazdák** november hó 17-én délelőtt 10 órakor nagy értekezletet tartanak a városháza nagytermében. — **Hajléktalanok a pinczében.** Nem Ázsiában, de a czifra bérhazas Debreczenben történik ez. Debreczen városának nem lévén menhelye, a városháza pinczéjében helyezi el hajléktalanjait. Emberbarátok hol vagytok? Mikor emelitek fel a szavakat? — **Gyilkosság Hadházon.** Lefkovicz Gyula hadházi mészáros szíven szurva, holtan találtak lakásán. Valószínű, hogy gyilkosságnak lett áldozata. — **Tiszti szemle.** A tartalékos tisztek szemléje hélfőn délelőtt volt. Sok különféle tiszti ruha tarkította a várost. — **Az újföldi gyilkos,** Szabó Lajos újabb gaztettét derítették ki. Turkevén betört Csihát Ferenczné házába és egy forgó pisztolyt rabolt el. Csihát Ferenczné a törvénszéken felösmerte az ellopott forgó pisztolyt.

Gyomorbajosoknak.

Szakvélemények és számtalan elismerő levelek melegen ajánlják, étvágytalanság, gyomorgyengeség és más gyomorbajok ellen a Brády-féle Mariaczelli gyomorcseppeket. A Mariaczelli gyomorcseppek többször kipróbált hatásuk miatt, tényleg világhírűvé lettek és az olcsó ár — kis üveg 40 kr., nagy üveg 70 kr — lehetővé teszi mindenkinek, hogy ezen kitűnő háziszert használhassa.

E szer minden gyógyszerárban kapható, azonban határozottan a Brády-féle Mariaczelli gyomorcseppeket kell kérni és vigyázni kell a védjegyre, valamint az aláírásra, hogy az utánzatoktól megóvassunk.

SZINHÁZ.

A hét műsora.

Kedden: A modell, operett;
Szerdán: Kismama, vigjáték;
Csütörtökön: Kis szökevény, operett;
Pénteken: Zaza, színmű (először);
Szombaton: Zaza, színmű, (másodszor)
Vasárnap délután: Tartalékos férj;
 Este: San-Toy, angol táncoperett (először.)
Hétfőn, San-Toy, (másodszor.)

IRODALOM.

A kőfejű sas.

Csodálatosak műveid oh Isten!
Az értelem bámul, a szív imád!
Munkáid ellen oh hatalmas, nincsen
Itt gáncsvető, — nincs, ki lenne műbírád . . .

S mégis . . . merészel bennem ez az elme,
Melyből kikél a bátor gondolat, —
Reá mutatni, bölcs kezéd hol ejte
Hév munkaközben itt, ott foltokat . . .

A többi közt egy, — hódolat nevednek! —
Szívem a számon, hisz magyar vagyok! —
Ne róvd bűnömül igazam, szivleld meg: —
Egy folt van ott ép, hol műved ragyog . . .

Nézd! és ne vedyed tul zokon teremő!
A kőfejű sasz . . . bölcsnek ez elég!
Mért csipkedi a nevetésre keltő
Nagy gyomru lény a hunfaj szíverét! . . .

Egyik nyakát, hol székel Vindobona, —
Feléld mereszti; — másikkal itt,
Budapest ifju vállait nyomkodva,
Kapkodja a nép jobb falatjait.

Begyeg ez, mért nem tölt, a hol a másik? !
Mért nem mered ez is fel, hol az áll?
Mily szép, ha Wienről trónusodra ásit,
E csodaszörny, mi it éhnyomott sakál! . . .

Csak ezt javítsd ki, ezt az egyet Isten!
Ha nagy művedet újra forgatod!
A többire szám, kifogásom nincsen;
Ez is azért bant, mert magyar vagok . . .

Petrus Jenő.

Rothschild-család

(A hanyatlás útján.)

Egész kis könyvtár van már a Rothsc
hild család gazdaságának történetéről s az
első millió történetét valóságos legendakör
övezi. Manapság vannak tekintélyesebb va
gyonok, az amerikai nábobok, a Rockfelle
rek, Morganok, Carnegiek magánvagyon
több mint a néhai Rothschild Meyer Am
schelm utódjainak milliói együttve. — De
nincs példa okosabban kezelt, gondosabban
örzött régibb, maradandóbb tőzsvagyonra.
Egy százada elmúlt már, hogy millióik
réven hatalmasabbak a Rothschildok egy
egy európai uralkodónal s befolyásuk
jelentős hatással volt nem egy ország
politikájára. A jelek azonban arra mutat
nak, hogy a XX. század aligha meg nem,
dönti ezt a hatalmat, a mely még husz
esztendővel ezelőtt sziklaszilárdnak
látszott. A nagy Rothschild vagyon
morzsolódik, nem egy megkopott
magnas-czimerre került új arany belőle:
a mai Rothschildok tulságos kényelemben
nevelkedtek s elpuhította őket a siker,
őseik finantz zsenije kiveszett belőlük;
az Egyesült Államok fiatal milliói legyü
rik az ősi milliókat, a vakmerő, ötletes
amerikai nábobok nemcsak nagyobb
tőkével, de frissebb ügyességgel gurít
ják a tallért.

Ehrenberg Rikárd eddig nem ismert
oklevelek alapján megírta most a Rothschild-

vagyon hiteles, mondjuk legendamentes
történetét.

Nézzük csak, hogy termett az első
millió?

Az ősi Rothschild, Meyer Am
schel, Muna melletti Frankfurtban
született 1743 ban. Az apja kereskedő
volt ott. Ő Hannoverben, az Oppenheim
czégnél inaskodott s azután váltóüzletet
nyitott szülővárosában és így jutott
összeköttetésbe Hessen-Casseli Vilmos
örökös fejedelemmel. Estvoff tábornok,
a ki ismerte Hannoverből, ajánlotta őt
Vilmos figyelmébe. A szerencse szolgálta
a fiatal bankárt mindjárt első ízben,
a mikor a hanau kastélyban járt. A tábornok
az ögróf fiával sakkozott, — a fejedelem
pártija veszedelemben forgott, de a fiatal
Rothschild olyan jó huzást ajánlott,
hogy a fejedelem nyert. Menten Rothschildra
bizta, hogy egészítene ki éremgyűjteményét.
Ez 1775 táján történt. Csakhamar Rothschild
közvetítette e fejedelem londoni váltóit is.
Becsületes, munkás, megbízható ember
volt 1891-ben megtette őt a fejedelem
udvari fő-ügynökevé.

A fejedelem egyike volt kora leggaz
dagabb tőkepénzeseinek. kölcsönöket adott
az idegen kormányoknak, sőt magánembe
reknek is, tisztjeinek bivatalnokainak s
akadtak adósai közt egyszerű pékek és
csizmadiák is.

1800 tól kezdve teljesen bizalmas és
rendszeres már a viszony Vilmos és Am
schel 160.000 tallért kapott letétbe,
négy és fél százalékra, pártfogójától, 1801-ben
hasonló kamatra 200.000 forintot — s e
summákkal kereskedett igen ügyesen és
jövődelmzően. Első nagy üzletét a dán
kormányval kötötte, ott helyezvén el a rábi
zott letétét; a frankfurti Bethmann
czég nyolcz perzentet kért. Rothschild
olesőbb ajánlatot tett, az ottani Lawaetz
czég nevében, elhallgatva a saját nevét.
Ajánlatát elfogadták s így adott kölcsön
Dániának apránkint 1.750.000 tallért a
fejedelem vagyonából; 1806 ban megint
kellott Dániának 1.300.000 taller —
ekkor már a saját neve alatt jelentkezett
Rothschild. A kölcsön hozszab
b terminusra szólott és hat százalékos
volt. A hesseni választófejedelem 1806
októberében, teljes mozgó tőkéjét
Rothschildra bizta, aki nem maga
kezelte, de átküldte Londonba
fiának, Náthának. Náthán a 600.000
forintot pomgásan kamatoztatta s a
fejedelem annyira meg volt vele elégedve,
hogy néhány hordó jó bort s néhány
végfinom gyövesot küldött neki
ajándékba.

Amschelnek őt fia volt, legügyesebb
a harmadik, ez a londoni Náthán, a ki
legtöbbit tett a czég felvirágoztatása
érdekében. Posztókereskedés végett
telepedett meg Londonban, 20.000
fontot vitt magával s ezt az összeget
egy-két év alatt megháromszorozta.
Huszonnolcz éves volt, a mikor a
fejedelem pénzt kezdte forgatni. Az
indiai társaság 800.000 font aranyat
árult. Náthán, tudván, hogy Wellington
hercegnak nagy szüksége van
éreczpénzre, megvette az ara-

nyat s jó áron adta tovább a
kormányának. Ez volt legfényesebb
üzlete.

Wellingtonnak a spanyol háboruban
(1808 - 1810) folyton készpénzre
volt szüksége, a máltai spanyol
szicíliai tőzser szindikátus erősen
zsarolta őt nehéz helyzetében.
Náthán segített rajta s ezzel
biztosította a saját meggazdagodását
is. Ellátta Wellingtont a Hollandiában,
Németországban s Párisban vásárolt
készpénzzel, a pénzt mindenféle
titkos uton s pontosan Wellington
táborába juttatta, a ki így mindent
arannyal fizethetett. holott a szövet
ségek, Ausztria, Oroszország és
Poroszország mindegyre pénzhány
nyal küzködtek. Ráadásul Rothschild
olyan ügyesen dolgozott, hogy a
börzén nyoma se érzett műveletei
nek s 700.000 font sterlingnyi
hollandiai és frankfurti kötvényt
ugy megvásárolt, hogy a rendes
árfolyam meg se mozcizant.

1814-ben XVIII. Lajoson segített s
titokban működési körébe vonta a
francia pénzügyet is.

Amschel 1812-ben halt meg. Őt fia
folytatta a pénzkereskedést, bankot
nyitva a nagyobb amerikai központok
ban. Javérszt angol pénzt vittek
piacra; Anzelm, a legidősebb
Frankfurtban maradt; a második
Salamon, előbb Berlinben, utóbb
végre Bécshen telepedett meg; Náthán
Londonban maradt; Károly 1821-ben
Nápolyba ment, a husz éves James
pedig Párisba utazott, hogy 1817-ben
megalapítsa ott a Rothschild-testvérek
czéget.

1815-ben lépnek versenyre a nagy
londoni Baring-czeggel. Ez a czég vette
át a néhai amsterdami Hope czéget
s ök költötték 1817-ben a két és fél
százalékos, 350 millió francia
államkölcsönt.

A hamsburgi Pavisch bankar révén
jutottak összeköttetésbe Ausztriával.
Pavish 1817-ben ötven millió
koronát szerzett a bécsi kormány
nak, kilenczszáz kamatra; az
1815-iki békekötés után; az első
nagy emizsziókat a Rothschildok
végezték, két porosz kölcsön
alkalmából, a melyeket Londonban
kötöttek, nagy haszonnal.

Később Salamon együtt dolgozott
Payishsal s egy nagy, 48 millió
kölcsönt kötöttek és bonyolítottak
le, de ez nem jól ütött ki. Sebaj.
Következett, 1821 ban, a 15 millió
s napolyi kölcsön, 1822-ben a
hatmillió fontos angol-orosz
kölcsön s utóbb egy 3 millió
s porosz-angol kölcsön, — és megint
Nápoly, több német s végül a nagy
francia kölcsönök, amelyben már
milliárdokról lévén szó, együtt
dolgoztak a Baring és Lafitte
czégekkel. Ezen nem nyertek, ez volt
a legbajosabb, leghosszadalmasabb
üzletük.

Rothschild Náthán volt az első, a ki
az idegen kölcsönöket meghonosította
a londoni piacon s a porosz, orosz,
osztrák, napolyi kölcsönökön kívül
1825-ben Braziliát is megnyerte.

Hogy milyen bölcs óvatossággal
dolgoztak, az az 1825-iki krízis
alkalmával derült ki: nemesak hogy
nem érintette őket a válság, de
Náthán segített az Angol Bau-

Fekete, fehér és színes 65 krtól 14 frt 65 krig méterenkint
— sima, sávos, koczkázott, mintázott damastok stb. (circa
240 különféle minőségben és 2000 különféle színben, rajz
ban stb.)

Menyasszony-selyem	65 krtól	—	14 frt	65 krtól
Selyem-damaszt	65	—	14	65
Selyem kelmék öltönyöknek 8 frt	65	—	42	75
Selyem-foulard nyomtatással	65	—	3	65
Báli selyem	60	—	14	65
Selyem grenadin	80	—	7	65

méterenként portó és adómentesen a házhoz. Minták postafordultával. Schweizba kétszeres levélpostá.

F. Henneberg, selyem gyáros Zürich
(cs. és kir. udv. szállító.)

Henneberg-selyem

kon, 300.000 arany fontot fizetvén ki a banknak.

Nem Frankfurt, London volt a Rothschildok erőssége, onnan nőttek olyan hatalmasokká. Ma már nincs székhelyük Itáliában, elhagyták a német piacot is, — Ausztriában, Angliában s Franciaországban van még üzletük. A frankfurti-ház a minap likvidált s a Rothschildok ősi cégét a Disconto-Gesellschafté váltotta föl.

CSARNOK.

Nagy Napoleon császár katonája.

(Ereckmann-Chatriantól.)

Fordította: **Ijabb Móríc Pál.**

A hanau csata után két és fél hónapra történt, 1814. január 14-ik napján, puha, szép fehér ágyban ébredtem fel. Pompás meleg volt a szoba is, midőn az ágyfüggönyök között kitekinték, a kis ablakoknál apró jégvirágokat láttam. Gondoltam, tehát „fél az idő.“ Reá nemsokára ágyudörgés bődült meg és a tüzhelyen pattogott az égő fa. Majd tekintetemet fordítván, egy fiatal, halvány, női lény tűnt a szemembe. A tüzhely mellett ült. A kezét összekulcsolta. Felismertem Katiczám. Most már felismertem a szobát. Mielőtt a háborúba elvonultam, sok szép vasárnapot élveztem itt. Csupán a perczenként felhangzott ágyudörgés aggasztott, hogy álmodom.

Jó ideig figyeltem Katiczát, Valami szépnek tetszett. Tépelődttem.

— De hol lehet Gretel néni? Hogy jutottam haza? Katicza volna ez a leány, az én jegyesem? Istenem! Csak ne volna álom, végül nekibátorodván, csöndesen megszólaltam:

— Katicza!

Felém fordította a fejét, felsikoltott:

— Józsi . . . Megismertél?

— Igen, elébe nyújtam a kezemet.

Reszketve lépett hozzám. Szerelmesen hosszasan megölelt. Zokogtunk mindketten.

Midőn azonban megdördült az ágyú aggodalmasan dobbant a szívem.

— Mi az Katicza?

— A pfalzburgi ágyú, szólt és még erősebben magához ölelt.

Ágyú?

— Igen! a várost ostromolják.

— Pfalzburgot? . . . Hát az ellenség Franciaországban? . . .

Elakadt a szóm . . . Tehát annyi fajdalom, oly sok köny hiába áldoztatott fel, hiába küzdött az a két milliónyi csatákban földözött vitéz is, mást nem értünk el, minthogy az ellenség betört imhol a házámba is.

Tovább, mint egy óra hosszat gyötört ez a szörnyű gondolat, pedig örvendeztem, hogy a szerelmesemet a karjaim közé ölelhettem. Azonban még ma is, amidőn megöregedtem keserűen gondolok erre vissza. Igen, ilyen napokat éltünk mi meg öregek. De jó, ha a fiatalok is tudomást vesz róla. Ha eszébe vési, hogy voltak olyan napok, midőn, német, muszka, spanyol, svéd, angol uralta Franciaországot, midőn városainkat megszállották, erődtiményeinket elfoglalták, katonáinkat megcsufolták, zászlóinkat megváltoztatták, hódításainkat szétforgácsolták, valóban drágán fizettünk a tiz esztendeig tartó dicsőségért.

De jobb ha nem beszélünk ezekről a dolgokról, itéljen a jövő. Itéljen. A lützeni, a bautzeni csaták után az ellenség ajánlatot

tett. Felajánlotta, hogy más hódításaink helyett tartsuk meg Belgiumot, Hollandia egy részét, az egész bal Rajna partot egész Bázelig. Szavóját és még az egész Olasz királyságot is meghagyták volna. Ezt az ajánlatot azonban a császár visszautasította. Visszavetette ezeket a még mindig előnyös feltételeket, mert büszkeségét felbe helyezte Franciaország jólétének.

Aztán pedig, hogy az én történetemre is visszatérjünk, tehát a Hanau csata után ezrével szállították a sebesülteket, a betegeket a straszburgi országúton Nanczi felé. Egész belső Elzász, Lotharingiáig kinyulva felölelte ez a menet.

Gretel néni és Katicza a házajtóból bámulták ezt a szomorú szállítmányt. Szükségtelen a szivbánuokról beszélni. Több mint 1200 kocsi elvonult előttük, de engemet egyikben sem találtak. Ezernyi apa és anya 20 mérföld távolról is kisérték az országútra e szomorú szemlére . . . De hány tért haza, aki nem találta a szíve gyermekét.

Végre a harmadik nap felismert engem Katicza egy majnavideki kassos szekérben. Több hozzám hasontó nyomorulttal vergődtem ott. Csupa esont és bőr voltunk már mindnyájan, némelyikünk már az éhségtől is pusztuló félben volt.

— Ó az . . . A Józsi: sikoltotta a kedves.

Hanem senki sem akarta elhinni. Gretel néni is jó ideig vizsgált, míg felismert:

— Igen! Ó az . . . Vegyük le! . . . Ez a mi Józsi.

Hazavíttek. A nappalt az éjszakával egybekötve áptáltak. Mindig csak inni akartam. Egyre azt kiáltottam:

— Víz! Víz!

Nem hitték, hogy felépülök, mégis a hazai levegő és az én kedveseim megmentettek.

Hat hónap mulva, 1814. július 8-dikán megesküdtem Katiczámmal. Gulden ur, aki mint a gyermekét, úgy szeretett minket, üzlettársául fogadott és a régi kis lakásban oly boldogan éldegéltünk, hogy már talán mi nálunk boldogabb ember nem is élt a világon.

A háború bevégeződött. A szövetségesek napi menetekben igyekeztek hazafelé. A császárt Elba szigetére küldték. XVIII Lajos észszerű szabadságot engedélyezett. A fiatalok, a munka, a szeretet, a béke szép idője még egyszer felvirult Franciaországban. Reménykedhettünk, hogy idővel minden munkás ember helyet foglalhat el és hogy a fiainkat nem hurcolják ismét véres háborúba.

Gulden ur is elégedett volt bárha a régi király és a régi nemesség visszatérte nem is volt egész inye szerint. — Azonban gondolta, azok is szenvedtek eleget az idegen ország felvirulásától és hogy végül megértettek, miszerint nem csupán értük áll a világ, és hogy tisztelniük kell a mi jogainkat is. Gondolta, hogy a császár is béken marad a kirendelt helyen . . . Csalódott. A Bourbonok ragaszkodtak a régi hagyományokhoz és a császár csak az alkalmat leste, hogy bosszút állhasson.

És aztán még több nyomoruság szakadt reánk. Erről azonban most nem beszélék, mert így is hosszúra avult az elbeszélésem. Amit az 1813 ik évi hadjáratról mondtam, talán a fiatalokra is hasznos lehet. Felvilágosítja, minő hiu a katonai dicsőség és hogy az egyedüli boldogság a békében, a szabadságban és munkálkodásban rejlik.

No de most befejezem eleményeimet és majd máskor beszélék tinektek a waterlooi napokról.

— Vége. —

Nyílttér.

Nem mulassa elsenki öszi és télidivatczikkekbészerezése végett fölkeresni a Párisi Divatáruházat, Debreczen a m. kir. főposta mellett, a hol női felöltőkben, leány kabátokban, gyermek köpenyekben, diszített nőikalapokban, selyem blousok, szörme különlegességekben meglepő választéku újdoncságok kaphatók. Bámulatos olcsósza-
bottárak.

Az egészség általános jólétére még mindig kevéssé ismert szer rendkívüli gyógyhatásáról a következő köszönő levél ad bizonyosságot:

Bizonyítvány. Alólrött köszönetet mond Franz Wilhelm gyógyszerésznek Neunkirchen Bécs mellett, az 1900. jan. 22-én rendelt és postán megküldött **Wilhelm-féle anthiarthitikus és anthirheumatikus vértisztító theáért.** E thea teljes hatással volt, mielőtt fele elhasználtatott volna, 8 nap alatt a lábban és a bal csipőben érzett rettenetes rheuma fájdalmakat, melyek már közel 3 hónapja tartottak és álmatlan éjszakákat okoztak s minden orvos szerrel dacolnak enyhítette, úgy hogy az ágyat elhagyhattam s a házi teendők elvégzését ismét megkezdhettem. Ajánlom mindenkinek, kik ezen bajban szenvednek, tegyenek kísérletet a Franz Wilhelm Neunkircheni gyógyszerész vértisztító theájával.

Teljes tisztelettel **Barb. Huber** „zum Rössli.“
Aesch-Nestenbach. Kanton Zürich Schweiz 1900,
Február 10. 5.

Ügyvédi iroda megnyitás.

Dr. Árvay Béla
ügyvédi irodáját
Piacz-utca 45 szám alatt
megnyitotta.

Süket ön?

Uj találmányunkkal a **sükettség** és **nehéz hallás** minden neme **gyógyítható**: süketen szülöttek gyógyíthatatlanok. **Fülzugás azonnal** megszűnik. Irjátok le eseteteket? Díjmentes megvizsgálás és felvilágosítás. Mindenki csekély költségből otthon gyógyíthatja magát. **Internationale Ohrenheilanstalt, 96 La Salle Ave, Chicago, Ill.**

Szép bajusz nyerhető rövid időn a **híres „Hajduság pedrő“** használata által. Egy doboz 40 fillér. Kapható Debreczenben **Tóth Béla** gyógyszerárában, valamint a készítő **Grósz Nagy Ferencz** gyógyszerésznél H.-Szoboszlón.

Ebesi ártézi víz a legjobb legégszegesebb üdítő ital. Kapható minden fűszerüzletben, kávéházak és vendéglőkben. **Főraktár: Piacz-u. 7. sz.**

A debreczeni központi tejcsarnok
1901. nov. 1-től vásártér 4 sz. tejtelepére helyeztetett át, hol állandóan minden időben legjobb minőségű tej, tejsűrű, tejfel, turó és legfinomabb thea vaj kapható.

36 kr.

1 liter kitünő izü
homoki rizling bor
Kontsek Gézánál

DEBRECZEN, Kossuth-utca.

Van szerencsénk a n. é. közön-
séget értesíteni, hogy raktárunk

női divat osztályát

az őszi-téli idényre a legújabb

**Szines és fekete selyem
Gyapju női ruhaszövet
Flanell, mosó velez
Téli kendő, sál
Ruhadiszek és belésárakkal**

dusan felszereltük.

A Kunz József és Társa czégtől
átvett árukat pedig

rendkívüli jutányos áron

árusítjuk ki.

Kiváló tisztelettel

Donogán és Somossy

Kunz József és társa utódai.

Gyomorbajosoknak igen fontos!

**Étvágytalanság, gyomorbaj, rosszullet, rossz
emésztés miatti fejfájás, gyomorgyengeség,
emésztési zavarok stb.**

azonnal megszűnik a

Brady-féle **Mariaczei** gyomorcseppek

használatától.

Minden gyógyszerertárban kapható.

Sok ezer köszönő és elismerő levél.

Egy üveg, használati utasítással együtt 40 kr., nagy
üveg 70 kr.

Főelárusító: **Brady C.** gyógyszerertára a „Magyar
Királyhoz” Bécs 1.

Hamis utazatoktól óvakodjunk, a valódi Maria-
czei gyomorcseppek üvegjen a védjegyek és az
alírásnak *Brady* rajta kell lenni.

Figyelni kell arra, hogy a régi hírneves Brady-féle
gyomorcseppek üvegként 40 krba, nagyobb üveg
70 krba kerül, míg a nem valódi, hamisított, érték-
telenebb utazatok olcsóbban, rendszeren 35 krért
ajánlatnak.

Az 1895 évi cairói s az 1896. é. londoni egészségügyi kiállításokon diszoklevéllel
és arany éremmel kitüntetve.

Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitünő sikerrel
használt külszer a

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású köszvény, csusz, rheuma, ischiás stb. ellen.

Hatása meglepő, a mennyiben gyakran még a legidültebb köszvény, csusz fájdalmakat is
már néhányzori bedörzsölésnél teljesen megszüntette.

Egy üveg ára használati utasítással 1 kor., eősebb 2 k. 40 fl.

Szegfü créme szeplő, májfolt, mites-
ser s az arcz és kéz-
bőr mindennemű tisztáltsági ellen. Főuri kö-
rökben is előszeretettel használva. Ára 1 kor.

Szegfü poudér a teinek üdeséget s
finomságot kölesönöz.
Fehér, rózsaszín s créme színben. Egy doboz 1 k.

Szegfü fogpor a fogak s foghús ép.
ségben tartására. — A
száját dezinficiálja, a fogaknak vakító fényt köl-
csönöz. Egy doboz 80 fillér, fogkefe 1 kor.

Szegfü szappan a legfinomabb toi-
lett szappan, kiváló
kellemes illattal. Egy db 80 fil.

Haj elixír a haj hullás, kopaszodás, fej-
korpa s haj kikopás biztos
meggátlására szolgál. Egy üveg 3 kor.

Kapható csaknem az összes gyógyszerertárban.

Postán utánvétellel, vagy a pénz előzetes beküldése után küldi a készítő:

WIDDER GYULA

gyógyszerész, Sátoraljaújhely.

Főraktárak Budapesten Török József gyógyszerertárban, Király-u. 12 és az Egger-féle „Nádor
gyógyszerertár”-ban Váci-körut 17. Helybeli raktárak: Mihalovits Jenő, dr Rothschnek V. Emil
és Tóth Béla gyógyszerész uraknál.

Ő cs. és apost. kir. felségének legfelsőelhatározása folytán

A polgári jótékonyezélra szánt

XXXIV-ik cs. kir. államsorsjáték.

Ezen az osztrák birodalomban egyedül törvényesen engedélyezett pénzsorsjáték
16.404 nyereményt tartalmaz készpénzben 442.900 korona összegben.

A főnyeremény

200.000 koronára rug.

A nyeremények kifizetéseért a cs. kir. lottójövedék kezekedik.

A huzás visszavonhatlanul 1901 decz. 12-én fog megtartatni.

Egy sorsjegyek ára 4 korona.

A sorsjegyek Bécsben a cs. kir. államsorsjáték osztályánál, III. ker. Vordere
Zollamtsstrasse 7 sz. a., továbbá lottógyűjtődékben, adó, posta, távirada és vasuti
hivataloknál, váltóüzletekben stb. kaphatók. Játéktervek sorsjegyvevők részére ingyen
adatnak ki.

A sorsjegyek portómentesen küldetnek szét.

**A cs. kir. lottójövedéki igazgatóság
államsorsjátéki osztálya.**

**ŐSZI és TÉLI
öltönyök
tisztítása**

 kifogástalanul

Hrabéczy Antal

kelmefestő és vegytisztító intéze-
tében eszközöltetik.

DEBRECZEN

Széchenyi-utca 42-ik sz.

Nvomatott Hoffmann és Kronovitz könyvnyomdájában Debreczen, a főpostával szemben.